

Legendy a povídky z Attarmie 1

Bitva na sopečných pláních

Z Alexových zápisků, 397 po Vpádu

„Vždy, když se radujeme z naší nadřazenosti, objeví se něco, co nám ukáže, jak jsme slabí a ubozí. My Attarmijci jsme byli vždy národem kouzelníků. Naše moc dokázala pokořit všecken lid, který jí kdy stál v cestě. Včetně elfů. Ale žijí tvorové, kteří jsou imunní vůči naší moci. A žijí až příliš blízko nás.

Trollové.

Jejich kůže je černá jako noc, šedá jako kámen či bílá a blýskavá jako diamanty. Na barvě nesejde. Je tvrdá jako nejpevnější ocel a odolná i proti těm nejmocnějším kouzlům. Abychom vůbec vedle takových sousedů přežili, cvičíme nekouzlíci i kouzlíci chlapce a dívky pro boj proti trollům. To jsou naši rytíři, kteří nás chrání, Alexi. A co když zrovna není takový rytíř po ruce, říkáš si? Pak máme lidi, jako je tvůj otec, kteří se učí magii, která se nesoustředí na to, jak nepříteli zranit, ale na to, jak posílit sám sebe, abys dokázal udolat dokonce i trolla.“

„A Kripky, jsou trollové opravdu tak strašní?“

„Trollové jsou zplozenci pekel, chlapče. Ptáš se, jestli jsou strašní? Odpovídám, že jsou mnohem horší.“

*

O dvacet let později.

*

Můj návrat do Štítu jsem si představoval trochu jinak.

Už zdálky jsem viděl to, co obyvatel Štítu nevidí rád. Kouř. Mnoho kouře. Štít hořel a zatemňoval už tak hodně podmračenou oblohu.

Než jsem se dostal do města, útok byl již odražen. Nebyl to velký útok, ale napáchal rozsáhlé škody. Přes Bránu se nějak dostaly desítky trollů, než ji stihli stateční obránci Štítu uzavřít. Masakr, který trollové napáchali v Pevnosti, zde nebudu popisovat, ani jsem ho nakonec nebyl svědkem, ale prý to bylo strašlivé.

Obránce trápila otázka, jak se trollové do města dostali. Věděli jsme, že disponují magií, že mají šamany, ale netušili jsme, že mohou být tak mocní. Mezi lidem ze Štítu kolovaly zvěsti o povstání nadšamana.

Co to je nadšaman, můžete se ptát. Pravdivá odpověď by měla znít: „Nevíme.“

Jsou ale určité teorie a určitá svědectví.

Můj prastrýc, bratr otce mého otce Arrivala, byl členem Popelavých hraničářů. Možná vám to také nic neříká, ale Popelaví hraničáři jsou průzkumníci Štítu. Lidé žijící za Bránou, pohybující se neviděni po trollím území. Právě ti nám dávají zprávy, když začnou trollové mobilizovat.

Můj prastrýc, jmenoval se Marik, přišel jednou na dvůr mého děda a líčil strašlivé zvěsti o trollích rituálech. Podle jeho svědectví, které je ale ojedinělé, spatřil rituální souboj šamanů trollích kmenů. Po boji, kdy jeden z nich skončil v popelu a v prachu, jeho soupeř vyřízl srdce poraženého a snědl ho.

Můj prastrýc prý detekoval energii. Mocnou porci energie, která přecházela z mrtvého těla na vítězného šamana.

My ve Štítu si myslíme, že když nějaký šaman takto porazí mnoho jiných šamanů a získá mnoho životní energie, stane se nadšamanem a ostatní trollové a šamané jsou mu podřízeni. Samozřejmě kromě těch, kteří by si raději vzali nadšamanovu energii pro sebe.

To jsou ale pouze teorie. Vraťme se raději k faktům.

Po mém přicestování do Štítu nebyl totiž na teorie čas. Měli jsme třicet mrtvých a stovku raněných, některé vážněji než jiné. Pomáhal jsem, kde se dalo, a tak jsem do Pevnosti dorazil pokrytý špínou a krví.

Kripsy, můj vychovatel a velitel otcova služebnictva, mi za můj stav řádně vyčínil a musel jsem tomu dědulovi slíbit, že než navštívím otce, tak se řádně umyji a upravím.

Nestěžoval jsem si, koupel mi udělala zatraceně dobře.

Když jsem vešel do správcovy síně, překvapilo mě, kolik lidí tam už bylo. Mezi čaroději jsem neomylně poznal Ranthara ze Spícího Vrchu. Byl to dobrý přítel mého otce a měl určitý respekt i u Kripsyho, a to už něco znamenalo. Dále tam byl Eliet a Malet, otcovi plukovníci, a Nalena, strážkyně Attarmie a velitelka Popelavých hraničářů. Pak jsem poznal Triase, komtura Elerboských rytířů. Komtura a velitele Namarských rytířů jsem neznal, ale brzy mi ho představili – Vilhelm Milostivý. Později jsem se ptal jeho mužů, proč Milostivý, a řekli mi, že většího řezníka trollů řád Namarských rytířů v čele nikdy neměl.

Otec se zvedl, když jsem vešel, a přede všemi těmi mocnými muži a ženami potřásl mou rukou a poděkoval mi, že jsem se vrátil. Docela mě to dojalo, musím říci. Červený až po kořínky vlasů jsem si sedl na volnou židli a zaposlouchal jsem se do debaty.

To, co se šušovalo ve městě, bylo brzy potvrzeno.

Nalena hlásila, že povstal nový nadšaman, který sám sebe nazývá Křivý Dagos. Je to kvůli jeho holi z černé oceli se zakřivenými břity na stranách. Shromažďuje trolly a chystá se rozbít Bránu a vpadnout do naší zlaté Attarmie. Dokonce ho následuje několik šamanů, což rozhodně nebyla dobrá zpráva.

Běhal mi mráz po zádech, když Nalena líčila svá pozorování. Trollové jsou nejkrutější lid, co kdy krácel po zemi. Jsou dokonce krutější než orkové i s těmi jejich krvavými bohy. Když se jim člověk dostane do rukou živý, obvykle si přeje, aby byl raději zemřel. A Nalena a její hraničáři riskovali své životy každý den, aby nám mohli donášet tyto zprávy.

Pak chvíli mluvil mistr Eliet, starší z otcových plukovníků. Přednášel nám informace, kterými byl zpraven, ohledně útoku na Štít. Kouzelníci cítili

hrubou, neuspořádanou magii, které ale bylo tak strašlivě mnoho, že dokázala přenést skupinu dvaceti trollů za Bránu. Brána sama je chráněna mocnými kouzly, která však byla při přesunu zničena a Elietovi nejlepší kouzelníci teď pracovali na jejich obnově.

Nadšamana, podle Elieta, musel tento trik hrozivě vyčerpat, ale brzy se z toho otřesu vzpamatuje a vrátí se. Možná s ještě větší armádou, protože zprávy o úspěšném průchodu přes Bránu trolly vždy velmi motivují.

Vilhelm Milostivý považoval útok na město za varování a za demonstraci síly trollů, s čímž jsme všichni také souhlasili.

A pak se můj otec zeptal na zmíněnou únavu nadšamana Dagose Křivého, která měla být způsobena proražením kouzel chránících Bránu, a já už věděl, kam míří.

A skutečně, ještě ten den večer vyjelo dva tisíce kouzelníků, rytířů a vojáků Attarmie za Bránu střetnout se s nepřítelem na jeho vlastním území.

*

Schopnosti Popelavých hraničářů zůstat skrytí v pustinách Rudé ruky nemohly zamaskovat celou posádku Štitu, proto o nás trollové brzy věděli, ačkoliv oblohu kryli naši Zakletí a hraničáři bez milosti zlikvidovali každou hlídku, na kterou narazili. Přestože musela prosáknout informace o naší přítomnosti, doufali jsme, že nadšaman nebude znát naše počty.

Pět dní jsme se plahočili touto vyprahlou pustinou a pronásledovali nadšamana.

Divil jsem se, čím se tady mohou trollové živit. Vždyť tu téměř nic neroste. Zem je horká od podzemních lávových řek a jezer a pouze drobní hlodavci se občas popásají na žlutých či bílých stéblech mrtvé trávy, která tu roste jen jako trapný žert. Člověk se ani nediví, že se národy z plání Rudé ruky snaží dostat do zelené Attarmie či na území elfů na severu.

Naše zásoby se začínaly povážlivě tenčit a nadšaman se svými lidmi stále prchal hlouběji do trollích teritorií. Už jsme to chtěli vzdát a vrátit se zpět k zeleným zemím, když trollové zastavili, otočili se a připravili se na útok.

Pracovali chytře a důkladně. Nejprve pomocí kamenů, které troll dokáže vymrstit neuvěřitelnou silou, vyčistili oblohu od našich Zakletých. Ti, kteří se včas nedostali ke svým pánům, zemřeli a opustili své vypůjčené tělesné schránky.

Poslední zprávy z oblohy hlásily na dvě stovky trollů před námi a padesát dalších se našemu voji dostává do zad. Kalkulace, které zná ve Štitu i malé dítě, jsou deset Attarmijců - rytířů a mágů, na jednoho trolla. Proto, ač se to může zdát podivné, stáli jsme tam proti přesile. Naštěstí mezi námi nebyli jen vojáci, ale ti nejelitnější rytíři a nejmocnější magičtí mistři.

Chvilí se rokovalo, jestli prorazíme přes těch padesát, co se nám dostalo do týlu, abychom se neocitli v sevření mezi dvěma trollími vojsky. Můj otec o tom však nechtěl ani slyšet a Ranthar ze Spícího Vrchu ho podpořil.

Skupina Namarských chránila náš týl, Elerboští tvořili hrot útoku spolu s otcovými vojáky. Pravé křídlo chránil Eliet a levé připadlo čaroději Pintovi, který dorazil spolu s posilami. Malet, druhý otcův plukovník, tvořil zálohu, která měla podpořit buď Vilhelmovy Namarské nebo hlavní voj. V našem čele jel otec, Arrival da Štít, se svým obřím mečem Trollobijem, a já byl hrozně

hrdý, že jsem jeho syn a že jsem tam s ním. Ta hrdost byla větší než strach. Tedy jen do té chvíle, než se začalo opravdu bojovat.

*

Trollové se vyhrnuli v enormních počtech. Nevěřil bych, že jich jsou jen dvě stovky. Byli obrovští, ozbrojeni velkými kyji a kameny, které po nás začali okamžitě metat.

Čarodějové v otcově oddílu, kde jsem měl tu čest být, seslali zaklínadla, aby nás před letícími nerosty ochránili. Štít se vždy zaleskl a otrásl při nárazu obřích vyvrělin, ale vydržel.

To už se Elerboští vyřítili zpod ochrany štítu a prorazili hluboko mezi trollí válečníky. Jejich váleční oři měli takovou sílu, že dokázali nejednoho trolla srazit k zemi. Jejich blyštivá zbroj a dlouhé meče v nás vyvolávaly pocit, že tahle bitva nemůže dopadnout špatně.

Tehdy zavelel k útoku i Arrival, můj otec.

Rozjeli jsme se za rytíři a mlátili kolem sebe holemi a meči. Někdo čaroval, ale obvykle se slabým úspěchem. Schopnost trollí kůže odolat zaklínadlům je opravdu zázračná.

Někdy v té době napadl Vilhemův oddíl trollí šaman Goriod a počty trollů v našem týle se ukázaly být mylné. Skoro stejná armáda, která stála před námi, se dostala i za nás. Vilhem ale nedbal přecíslení a neposlal pro posily k Maletovi. Namarští se bili jako lvi, ale neměli šanci. Vilhem zemřel a jeho kapitán Keten nakonec po strašlivém masakru povolal Maletovy zálohy.

Pintovo levé křídlo tvořili převážně bojovníci z Attarské posádky, studenti z Akademie a jiných měst, stráže z Magotradu a všech dalších, kteří se chtěli nebo museli zapojit do obrany Attarmie, ale kteří byli neznalí boje s trolly. Odvážně a hrdinně vpadli mezi trollí vojska a po několika minutách boje se dostali do svízelné situace. Otec musel rozhodnout o jejich záchraně, či pádu. Chtěl povolat Maleta, ale jeho komunikátoři již věděli, že zálohy chrání tyl. Rozhodl se tedy, že nechá na hrotu jen Elerboské a nás přesune na pomoc raněnému Pintovu křídlu.

Rázem se z vítězné bitvy stávala pouze krvavá řež. Nepamatuji si, kolikrát jsem málem zemřel či s kolika trolly jsem zkřížil hůl. Ale obojího bylo mnohem více, než by mi bylo milé.

Otec v čele svých nejlepších bojovníků a kouzelníků pronikl až k Pintovi, který byl naživu, ale ztráty v jeho křídle sejevily katastrofálně. Mnoho mladých kouzelníků tam tehdy ukončilo svůj život. Arrival z nás vytvořil kolem Pintových mužů ochranný kruh, kam jsme nesměli pustit žádného trolla. Tím jim dal dost času, aby se alespoň trochu sebrali, a za cenu ztrát vlastních mužů jsme vrátili Pintovy vojáky zpět do bitvy.

To už vše vypadalo zase o něco lépe. Zprávy z týlu hlásily, že kapitán Namarských Keten porazil v souboji trolla Gorioda a trollí vojska se dala na ústup. Někteří dokonce obkroužili naši armádu a zaútočili na hlavní trollí voj nadšamana Dagose. Elerboští poměrně s přehledem drželi střed a Eliet na pravém křídle měl také pevnou pozici a tlačil trolly dál a dál.

Otec tedy svolal své nejlepší a posílen Maletovými zálohami vyrazil mezi bojující a hledal Dagoše Křivého. Byl jsem tak blízko, že jsem si ho mohl dobře prohlédnout. Dagoš byl vyšší než ostatní trollové, dosahoval možná i

čtyřmetrové výšky. Až na kovovou roušku, která chránila jeho intimní partie, necítil potřebu nosit další oděv či zbroj. Do tvrdé kůže vyřezali jeho šamani prastaré runy, které se leskly slabým světlem. Ale nejnebezpečněji vypadala jeho pověstná hůl z černé oceli, jejíž původ nám byl záhadou, protože trollové neměli znát tajemství složité metalurgie pro tváření černoceli. Nikdo jsme si neuměli představit, že ta pověstná hůl bude dlouhá skoro pět metrů a na každém konci bude mít ostří délky obouručního meče.

Arrival, můj otec a náš velitel, Dagose vyzval a ten jeho výzvu přijal mohutným bojovým pokřikem, při kterém tuhla krev v žilách.

Trollové i naši lidé jim udělali místo pro boj. Troll, čaroděj, všichni se sklopenými zbraněmi napjatě sledovali, co se bude dít. Nějak se stalo, že se vedle mě objevil Ranthar ze Spícího Vrchu a povzbudivě se na mě usmál. Musím říci, že jsem byl za toto povzbuzení vděčný. Nechápal jsem, jak chce otec, vybaven pouze svým velkým mečem, přemoci trolle tak vysokého a mohutného se zbraní, vedle které vypadal Trollobij jako řezbářský nůž.

Kouzla, která na sebe zakouzčil můj otec, byla ale mocná. Pohyboval se velmi rychle, obrovský těžký meč nesl, jako by nic nevážil, a kolem něj probleskovala záře značící silnou magickou ochranu.

Dagos na nic nečekal a jeho hůl se rozmazala, jak s ní rychle švihl. Můj otec nejprve ostří přeskočil a pod dalším podběhl. Tak se propracoval až k Dagosovi a zasadil mu první ránu. Jeho Trollobij vyťal na obřím břiše hlubokou rýhu a několik Dagosových run pohaslo. Attarmici zajásali a trollové zařvali vzteky.

Pak troll našeho velitele zasáhl a všichni jsme uviděli, jak je ochranné kouzlo napínáno na maximum. Pak prasklo a otec byl odvržen mezi vlastní lid. Sesbíral se na nohy a Dagos vyčkával. Tátovy ochrany byly pryč, stejně jako naše naděje. Trollové dupali a povzbudivě chrčeli.

Tehdy jsem si prvně uvědomil, že možná vidím svého tatínka naposledy. Pak jsem si ale sarkasticky řekl, že jestli Arrival da Štít tento boj prohraje, nebudeme žít tak dlouho, aby mě to mohlo nějak trápit.

Otec i bez ochran znovu vyrazil proti Dagosovi. Opět nějakým způsobem protančil kolem jeho roztočené tyče a znovu ho sekl do břicha. Překvapení mezi trolly, kteří považovali souboj za jasně vyhraný, bylo přímo hmatatelné.

Díky své kouzelné rychlosti a síle se otci opět podařilo vyhnout se ostří a sekl trolle potřetí.

To už na Dagosovi pohasly téměř všechny runy. Namířil na otce prst a vmetl mu do tváře do ruda rozžhavený plamen.

Arrival trochu zavrával, když zvedl ruku a plamen se před jeho obličejem rozplynul.

Dagos zvedl obě ruce a nad otcem se zformoval obrovský, snad tunový kvádr černého kamene.

Ten se rozpadl na prach, jakmile se k Arrivalovi volným pádem přiblížil. Táta získával jistotu. Jeho magické schopnosti byly mnohem větší, než schopnosti trollího nadšamana, a každý muž i troll to teď viděl.

Zuřící Dagos vytvořil kolem mého otce silové pole jiskřící elektřinou, ale i to táta mávnutím ruky zrušil.

No a potom Dagos zaútočil znovu zbraní a byl to vzteklý, nepromyšlený, naprosto bezhlavý útok.

Arrival da Štít jen nastavil svůj Trollobij a nechal obrovského trola nabodnout své tělo vlastní obří vahou na velký meč.

Dagos Křivý se zachvěl a zemřel. Otcovy paže, posílené kouzly, odvalily mrtvého nadšamana stranou a za halasného provolávání slávy z úst Attarmijských vojáků vyškubl Arrival Trollobij z nadšamanových útrob a sťal mu hlavu.

Tak se trollí vojska rozpadla. Trollové se začali chovat, jako bychom tam vůbec nebyli a vrhli se vši silou na trolly z oddílu šamana Gorióda. Takoví tvorové to jsou. A buďme za to vděční všem silám, které tvořily svět. Můj otec se tam stal pravým hrdinou a cestoval pak se mnou do Attary, kde mě představili císaři a kde táta dostal nejčestnější válečné vyznamenání, jaké může voják Attarmie mít. Řád slunce a hole.